

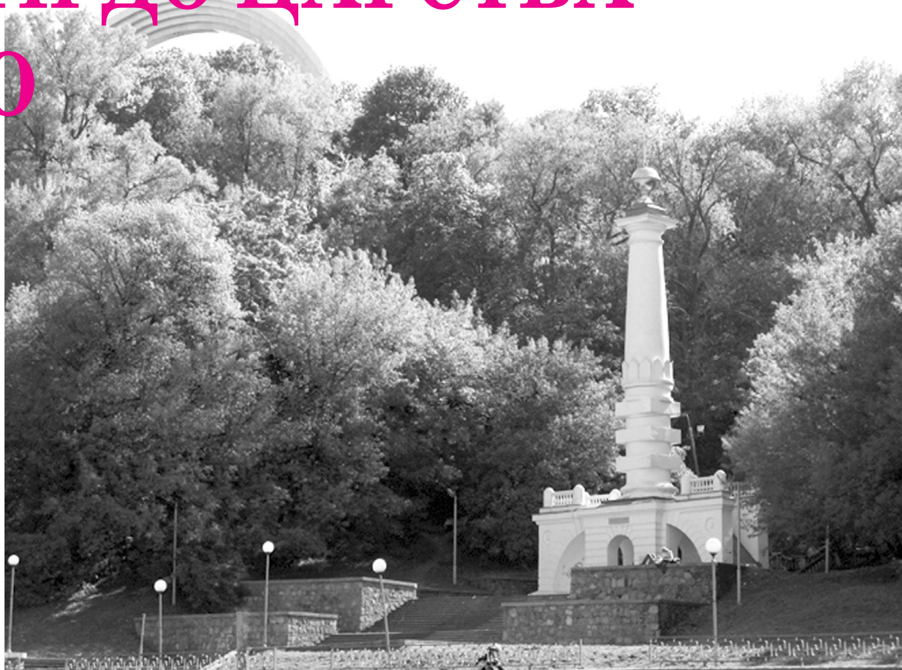
Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 25 липня 2013 року № 30 (505)

ХРЕЩЕННЯ ПРИЙМАЮТЬ, ЩОБ УВІЙТИ ДО ЦАРСТВА НЕБЕСНОГО

Приблизно в цьому місці, де колись Почайна впадала у Дніпро, Володимир охрещував киян

Урочистості з нагоди 1025-річчя Хрещення України-Русі відбуватимуться у Києві 27–28 липня. Протегуючи одній конфесії – УПЦ Московського патріархату, – офіційна влада залишає на узбіччі своєї уваги інші. Вони стали пасинками і в контексті офіційних вінштувань 1025-річчя Хрещення, де з "головним хрестом" виступає російський патріарх Кирил. І хоча його запрошено в Україну в ранзі високого гостя, схоже, він сам собі присвоїв статус господаря і безцеремонно заявляє про те, з ким він не бажає зустрічатися під час державних заходів. У статусі високих гостей до Києва прийдуть президенти Молдови, Сербії, Росії, дев'ять предстоятелів православних церков з усього світу. 27 липня вони візьмуть участь в урочистому молебні на Володимирській гірці. Наступного дня предстоятелі дев'яти помісних православних церков проведуть Божественну літургію на соборній площі Києво-Печерської лаври.

Водночас УПЦ Київського патріархату проведе Божественну літургію у Володимирському соборі, а об 11.30 – хресну ходу до пам'ятника Св. Володимиру, де відбудеться молебень. Після нього паломники з усієї України матимуть можливість підкріпити сили на території Михайлівського монастиря, куди для виступу запрошено церковні хори.

Вшанують дату і українські греко-католики, за своєю традицією, яка наближена до історичного календаря – 11–18 серпня. Глава Української Греко-Католицької Церкви архієпископ Святослав (Шевчук) наголошує, що "святкування в липні двох подій – пам'ять про рівноапостольного князя Володимира та річницю Хрещення України-Русі є традицією Московської церкви."

Історики скептично ставляться до того, що Русь було хрещено 988 року. Є багато свідчень того, що хрещення відбувалося за князя Аскольда – на 122 роки раніше. Актуалізація князя Володимира – це скоріше данина традиції, ніж історична правда. "Коли в епоху бароко писали про хрещення Русі, – каже Архієпископ Харківський і Полтавський (УАПЦ) Ігор Ісіченко, – то ніколи не акцентували на Володимировому хрещенні. Писалося про три-чотири-п'ятиразове хрещення Русі, з наголошенням на ролі Володимира, який завершив процес християнізації. У XIX, а особливо в XX столітті починають акцентувати на 988 році. Коли в Києві поставили пам'ятник Володимиру Великому? До 900-ліття хрещення Русі, яке відзначали широко по всій Росії. У той час панували Емський указ, Валуєвський циркуляр, ідеологія "православіє – самодержавіє – народність". Главою церкви тоді був цар, а Священний синод лише допомагав йому. І цар, звісно, акцентував на особі правителя – князя Володимира. Хто в нас тепер інспірував оті ювілеї, починаючи з 1020 – ліття? Володимир Путін. Контекст такий: от, схотів правитель, з політичних міркувань, щоб "народ прийняв християнство" – так і сталося. І тепер от: влада скаже іти всім до церкви, до якої сама ходить, – і підуть, передовсім бюджетники! Мусується теза, що "Володимир прийняв хрещення, бо хотів потрапити до Європи". Але ж хрещення приймають, щоб не до Європи увійти, а до Царства Небесного.

НА СПОЛОХ!

КУДИ ПЛИВЕШ, РОСІЄ?

Загибель українських рибалок внаслідок наїзду російського прикордонного катера в Азовському морі 17 липня цього року спонукала активістів Конгресу Українських Націоналістів та Української Республіканської Партії провести пікетування російського консуляту у Львові. Ініціативу підтримали й громадські організації – Спілка офіцерів України, Всеукраїнська організація ветеранів, Організація Українських Націоналістів. Про це повідомляє прес-служба Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

Власне, обурення громадськості викликав можливо не так сам факт, як його зловмисність. Адже очевидною є неадекватність дій російських прикордонників щодо рибалок у мирний час. Яке вже тут добросусідство?

Можливо, якби російські прикордонники надали допомогу рибалкам, то ще можна б було зберегти людське лице. Та, як свідчать місцеві жителі, росіяни відкрили вогонь по українцях. Що вже казати про реакцію на найвищому державному рівні. Мовляв, самі рибалки й винні. Але така сьогодні путінська Росія. Та куди ж запливе вона з такою політикою, що виходить за рамки християнської моралі? Відмова відкривати кримінальну справу за фактом наїзду катера лише підтверджує зневажливе ставлення Росії до України. Ні вибачень, ні пояснень. Одного рибалку вдалося врятувати, четверо загинули – їхні тіла вже знайдені.

І це напередодні візиту В.Путіна і К.Гундяєва до Києва на 1025-ліття Хрещення Руси-України. З яким лицем їдете, панове?!!

На жаль, ні смерть чотирьох рибалок, ні агресивні дії російських прикордонників не викликали належної реакції офіційного Києва. Відсутність позиції державної влади, коли йдеться про загибель громадян, – ганьба для країни.

ПОЗИЦІЯ

ПАСКВІЛЬ, ЯК ЗРАДА БАТЬКІВЩИНИ

Степан БРАЦЮНЬ

Вони зізналися у ненависті до України всьому світові… 148 депутатів Верховної Ради публічно продемонстрували ворожу налаштованість до українського народу та його держави, звернувшись до Сейму РП із проханням "визнати Волинську трагедію геноцидом польського народу".

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь вважає це "безпрецедентним випадком у світовій історії, коли третина парламенту звертається до іноземної держави з проханням вчинити зло своєму народу та його країні". "Такий крок, – говорить лідер КУНу, – не можна кваліфікувати по-іншому, ніж зрада національних інтересів України, злочин проти її народу, суспільства, в якому начебто "ростуть ксенофобські, антисемітські та неонацистські настрої". Так брутально оббріхувати народ можуть лише його вороги, переконані у своїй безкарності".

І справді, за словами С.Брацюня, заради єдності країни ми тривалий час уникали таких означень, як "зрадник Батьківщини", "ворог України", "агент іноземної держави", тобто не називали речі своїми іменами. А даремно!

"Сьогодні, – зазначає Голова КУНу, – вони самі себе назвали поіменно: 148 нардепів особистими підписами засвідчили, що їхня діяльність спрямована проти Української держави. Вони не посоромилися опаплюжити її перед світом, апелюючи до іноземної держави, щоб та покарала українців за "геноцид". Хоча самі поляки мали б у нас просити вибачення за операцію "Вісла", за пацифікацію українських сіл, за насильницьку полонізацію та окатоличення. Адже панування поляків на українських землях залишило багато слідів кривавих акцій проти українського населення, починаючи з доби Богдана Хмельницького. Українці завжди боролися проти окупантів на своїй землі, а не йшли завойовувати Варшаву. Там, схоже, збагнули, чиє замовлення виконували 148 підписантів ганебної петиції й ухвалили поміркованіший варіант резолюції…"

Степан Брацюнь вважає, що одного лише громадського осуду антидержавних дій "п'ятої колони" недостатньо. Адже жодний із підписантів не вибачився перед українським народом, не покаявся за вчинений проти нього злочин. Партія регіонів не лише не застосувала санкцій щодо 119 своїх членів, серед яких один із її керівників М.Чечетов, але й не оприлюднила свою офіційну позицію. Не квапиться поділитися власною оцінкою вчинку пасквілянтів Президент Віктор Янукович, головний репрезентант Партії регіонів. У країні, де не відбулася десталінізація суспільства, правителі відверто ігнорують його, зневажають гідність громадян, генетична пам'ять яких ще зберігає жахіття антиукраїнського терору, Голодомору-геноциду.

Негідний вчинок 148-ми повинні стати предметом розгляду Генеральної прокуратури та СБУ, переконаний політик. Кожний із підписантів, особливо ініціатори "акції", мають бути покарані відповідно до законодавства – за зраду Батьківщини, якої їм ніколи не простять ні український народ, ні історія.

Продовження теми на 2–5-й стор.

БЕЗПЕКА ДЕРЖАВИ

КОЛИ ВЛАДА НЕ ЗАХИЩАЄ НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ УКРАЇНИ

Вшанування пам'яті жертв Волинської трагедії у 70-ті її роковини мало б відбутися по-християнськи, за формулою "пробачаємо і просимо пробачення", з обопільним – з польської та української сторін – усвідомленням відповідальності за майбутнє двох народів, доля яких вирішальним чином залежить від їхніх взаємин. Політика добросусідства не лише давала нам надію, що "в горі й радості" Україна та Польща завжди будуть разом, а й сприяла приязному ставленню українців до поляків, ба, більше – ми вважали польських сусідів своїми найнадійнішими друзями. Проте напередодні жалобних роковин сталося те, чого ніхто не сподівався…

ЯКЩО ПАТРІОТИЗМ "У ВІДПУСТЦІ"

Чому тепер замість доброзичливого діалогу з нами заговорили мовою ультиматумів, такою солодкою для кремлівських зверхників, які завжди спекулювали на українсько-польських конфліктах? Причетність "руки Москви" до провокацій ворожнечі навряд чи не розуміють у Варшаві. Адже думки про "третю сторону" висловив президент Польщі Броніслав Коморовський під час скорботних акцій у Луцьку 14 липня. (Щоб перетворити їх у бридкеньке шоу, "п'ята колона" відрядила до Луцька "месника" від Слов'янського союзу, який здійснив щодо польського президента "яєчний теракт", що мав конкретне призначення: дискредитацію українців у день жалоби. Справді, на таке блюзнірство навряд чи хтось, окрім тих, кого Тарас Шевченко називав "раби, підніжки, грязь Москви", спроможний. Луцький суд засудив зловмисника на рік – умовно).

Провокацію проти України підсилили 148 депутатів Верховної Ради України, які "попросили" парламент Польщі визнати Волинську трагедію геноцидом поляків. Спорядили до Сейму посланця, саме перебування з яким в одному приміщенні принижує людську гідність. Припускаю, що польські депутати слухали його з огидою (хто ж поважає зрадників батьківщини?), прохання не задовольнили і ухвалили резолюцію у дещо пом'якшеному варіанті ("етнічні чистки з елементами геноциду").

Теперішня позиція Польщі – прикра й образлива для українців. Водночас пасквіль 148-ми запроданців – ганьба для України, встократ жахливіша, ніж польські рефлексії. Адже жодна країна до дозволила б, аби її гідність принижували найманці сусідньої держави, понад усе зацікавленої в руйнуванні українсько-польських взаємин. Народний депутат від "Свободи" Ірина Фаріон звернулася до суду із поданням про притягнення "148-ми" до відповідальності, як зрадників Батьківщини. Такий вияв громадянської позиції підтримує українське суспільство, звісно, крім тих, у кого "патріотизм у відпустці" аж до чергових виборів. Якщо зрадники не будуть покарані, то хто ми такі у своїй державі? Чому не сміємо на рідній землі назвати її ворогів злочинцями? Не вимагаємо від Генеральної прокуратури розслідування "акту зради" 148-ми, а від СБУ – жорстких і правомірних дій стосовно агентів іноземної держави, тим паче якщо вони мають українське громадянство.

Годі сподіватися принципової позиції від лідерів тих парламентських партій, які розпускають "мовний" майдан, браво вигукуючи: "Ми перемогли!", а тепер, коли безпрецедентне відступництво 148-ми завдало непоправної шкоди нашій державі, спокійнісінько вирушають у відпустку, бо ж до виборів ще далеко. Для них головне – влада. Для нас з вами – Україна.

Чому напрацювання політичного примирення попередніх років саме тепер намагаються нівелювати польські "яструби", на "підтанцьовці" в яких топчеться "московське сміття"? Чому ворожа агентура, яка відверто знищує Українську державу, перебуває під її ж, держави, захистом, а українця, який посягнув на бюст Сталіна, запроторюють за грати? Небезпечні для існування держави речі відбуваються в нашій країні. Обов'язок влади – дбати про національну безпеку держави – ще ніхто не скасовував. Змінити владу – не штука. Куди складніше виховати когорту державників, для яких одвічні цінності – Батьківщина, її честь і свобода – не порожній звук.

МОВОЮ УЛЬТИМАТУМІВ ГОВОРЯТЬ ІЗ СЛАБКИМИ

Перший Президент України, голова громадського комітету "Примирення між народами" Леонід Кравчук вважає, що питання про Волинську трагедію або протистояння 1940-х років, складне. Хоча поляки і схильні думати лише про 1943 рік, українці також дуже добре пам'ятають операцію "Вісла". Тодішні українсько-польські відносини – це трагедія, протистояння, і іншої оцінки бути не може. "Сьогодні ми бачимо, що у Польщі почали дуже активно розхитувати ситуацію щодо заяви 2003 року, коли польський і український парламенти в один день, в одну годину прийняли спільну заяву. Були промови обох президентів. Це був прорив у наших відносинах, тому що навколо були різні точки зору, але ми таки домоглися примирення", – каже Леонід Кравчук в інтерв'ю газеті "День". Під час підготовки до вшанування пам'яті 70-річчя Волинської трагедії, все змінилося. Попередні заяви переглянуто. Поляки вважають, що винна тільки українська сторона.

"Мої оцінки полягають у тому, що ми не можемо капітулювати перед історичними фактами, оцінками, які надає Польща. Україна повинна перейти до власних аналізів і оцінок. Але в будь-якому разі потрібно робити все, щоб не посварити два народи. Та оцінюючи завтрашній день і думаючи про народи, ми не можемо згинатися перед тими, що нав'язують нам недостовірні оцінки або роблять спробу звинуватити в тому, що не відповідає дійсності. Свого часу я підписав основний документ (Договір дружби і співробітництва) із польським президентом Лехом Валенсою. Тоді нас – двох президентів – журналісти спитали, зокрема, про Волинську трагедію і операцію "Вісла". Наша відповідь була такою: "Давайте не будемо заглиблюватися в цю проблематику, бо, по-перше, у нас немає достовірних фактів, а по-друге, немає методології оцінок жертв". 2003 року українці та поляки зуміли переконати одне одного прийняти спільний документ. Але тоді Україна не була такою вразливою в міжнародному плані. Коли вони відчули, що ми слабкі в ідеологічному, духовному, політичному планах як єдина нація, то зрозуміли, що з нами можна вже говорити по-іншому. Якщо влада не розуміє, що коли вона не може об'єднати країну, виставити на світ позицію народу, не може сказати, що ми єдині та захищатимемо свої національні й стратегічні інтереси, тоді люди навколо нас і всередині нас робитимуть все для того, щоб принизити країну, поставити на коліна".

Надмірна політизація питання польсько-українського конфлікту в роки Другої світової війни, яку ми спостерігаємо цього року, не принесла жодної користі у наближенні нас до важкої правди про минуле, вважає політик. Із польського боку звучать безвідповідальні заяви про "геноцид поляків на Волині", які не відповідають ані історичним фактам, ані юридичним визначенням цього явища. Польські політики говорять лише про польські жертви, нехтуючи пам'яттю загиблих українців. Їхня риторика свідчить не про прагнення порозуміння з українцями, а про бажання повної капітуляції іншої сторони.

ЗРАДА БАТЬКІВЩИНИ. ЗЛОЧИН, ЯКИЙ НЕ ПРОЩАЮТЬ

Так звану заяву 148-ми Леонід Кравчук оцінює чітко: "Ще більше обурення викликала поведінка деяких українських парламентаріїв. Заява 148-ми з них із закликом до польського Сейму визнати події на Волині геноцидом – безпрецедентний у світовій історії випадок, коли політики просять законодавчий орган іншої держави звинуватити у найважчому із злочинів представників свого народу. Це антигромадський, антинаціональний крок, який може бути прирівняно до національної зради. Ці 148 депутатів (більшість із яких ігнорує одну з найбільших трагедій в минулому України – Голодомор, що був злочином геноциду проти мільйонів українців) розтоптали нашу історію. Їхній безвідповідальний крок додатково радикалізував ситуацію в Польщі, додаючи аргументів тамтешнім антиукраїнським політикам. У результаті утворився дуже неприродній союз між польськими націоналістичними та прорадянськими, а то й відверто сталіністськими політиками в Україні. Їх єднає лише ненависть до України, а така платформа не може бути основою для тривалої і плідної співпраці."

Однак, правляча партія не покарала зрадників, які є її членами, мало того, фракція ПР навіть не відсторонила від керівного керма організаторів злочинної акції. А якщо завтра вони звернуться до Путіна із проханням "примусити" Україну до Митного союзу, щоб "захистити" таких як Колісниченко і Ко від "наростаючого в Україні нацизму"? Про наслідки такого, цілком можливого, "звернення" на Банковій подумали? Чи, може, хтось сумнівається, що Путін знехтує "прохання" своєї агентури в Україні? А між тим, якщо у Чеченії Москва застосовувала зброю масового знищення (касетні та глибинні бомби і т.ін.), то на Україну вона навряд чи відправить військові дружини з луком і стрілами. Тим, у кого амнезія, нагадаю "напутні слова" старших офіцерів російським солдатам (про які свідчили одні та другі) напередодні нападу на Грозний в грудні 1994-го: "Возьмьом Чечню – пайдьом на Крим". Від тоді "стратегічні" плани Кремля щодо України не змінилися ні на йоту…

Одне слово, з нами будуть рахуватися тоді, коли ми збудуємо могутню державу, суспільство якої буде монолітним, коли йдеться про національну безпеку країни, захист її честі та гідності. Ні Польща, ні жодна інша держава, навіть найагресивніша – Росія не розмовлятимуть з нами мовою ультиматумів.

Чи відновимо порозуміння в українсько-польських відносинах?

Історія знає багато прикладів, коли тимчасово брали гору радикали, але врешті-решт завжди перемагав голос розуму, вважає Леонід Кравчук. Так буде в українсько-польських дискусіях щодо важкого минулого. Напруження політичних пристрастей врешті спаде, і здатність спокійно аналізувати знову повернеться до більшості учасників суперечок. Саме тоді можна буде належно оцінити деструктивну роль окремих радикалів, які завадили зближенню наших народів, і не дозволити їм повторити цього в майбутньому.

Втім, не забуваймо про те, що нічого в країні не зміниться, поки не змінимося ми самі.

Публікацію підготувала
Ольга ДМИТРЕНКО

КОНФЛІКТИ МИНУЛОГО НЕ МОЖУТЬ ПЕРЕКРЕСЛИТИ МАЙБУТНЄ

Напередодні відзначення 70-ї річниці Волинської трагедії президенти України (1994–2005 років) Леонід Кучма і Польщі (1995–2005 років) Олександр Кваснєвський звернулися до громадян обох країн із закликом зробити все для того, щоб вшанування пам'яті жертв минулих трагедій не стало приводом для погіршення українсько-польських відносин.

"У пам'яті українців і поляків незагоєною раною залишається трагедія, яка сталася в 1943–1944 роках на Волині, Холмщині, Східній Галичині. Вона забрала життя десятків тисяч людей, перетворила на попелища села і хутори, принесла багато страждань обом народам", – зазначено у заяві. Президенти наголошують, що "причини тієї трагедії мали і історичний, і тогочасний політичний характер". "Наші прадіди заплатили дорогу ціну за усвідомлення того, що український і польський народи повинні жити в мирі та дружбі", – йдеться в заяві.

Кучма та Кваснєвський також стверджують, що падіння недемократичних систем в обох країнах створило хороші передумови для взаєморозуміння і примирення між народами. Польща стала першою державою, що визнала незалежність України в 1991 році.

"Відтоді наші народи зробили багато важливих кроків назустріч один одному – у політичній, економічній та культурній сферах. Польща завжди підтримувала євроінтеграційні прагнення України, а Україна враховувала польський досвід ринкової економіки та євроінтеграції", – констатували екс-президенти і нагадали, що в другій половині 90-х років XX століття польський і український президенти взяли на себе місію патронату над процесом польсько-українського примирення.

Леонід Кучма та Олександр Кваснєвський вкотре висловили переконання, що взаємне прощення – це шлях до повного примирення сьогоднішніх і майбутніх поколінь українців і поляків. "Конфлікти минулого не можуть перекреслити те, що протягом століть об'єднує Україну і Польщу, і не можуть перекрити шлях до процвітання наших держав і добробуту наших народів", – переконані вони: "Ми віримо в силу добра, яка допомогла полякам і українцям подолати історичні розбіжності, знайти спільне майбутнє в сім'ї вільних європейських народів, де правда пам'яті і поваги є важливою основою дружби і співпраці".

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

РЕЗОНАНС

"САТАНИНСЬКИЙ НАМІР" ЧИ "НЕВИЛІКОВНИЙ СКАЗ"?

Ганебна заява 148-ми безбатченків, які, паплюжачи українську націю, апелюють за допомогою до парламенту іноземної держави, викликала обурення в української громадськості. Нардепи, які зрадили національні інтереси України, повинні не лише негайно скласти депутатські мандати, а й назавжди забути навіть про можливість перебування у будь-якій гілці державної влади. У листах і заявах, які надходять до редакції "Нації і держави", – гнів і біль, адже вчинено наругу над найсвятішим – Україною. Для зрадників прощення не буде – ні від мертвих, ні від живих, ні від ненароджених…

"Світ пам'ятає, – зазначено у Заяві Всеукраїнського Братства ОУН-УПА, – що попри всі намагання радянського прокурора Руденка на Нюрнберзькому процесі ні ОУН-УПА, ні дивізія "Галичина", ні інші українські військові формування не були визнані нацистськими злочинцями, ні тими силами, що становили загрозу світовій спільноті, а їхні дії кваліфікувалися б як геноцидні по відношенню до інших народів.

Проте поляки добре пам'ятають, хто розстрілював їхню інтелігенцію в Катині, під Харковом, хто не раз заливав кров'ю Варшаву, а особливо останній раз, коли, втікаючи разом з німцями, бригада РОНА під командуванням Камінського залила кров'ю це місто. Пам'ятають поляки і те, що внаслідок кровавих польсько-українських міжусобиць після падіння України на довгий час втрачала незалежність і Польща. Ця історична пам'ять повинна стати запорукою майбутніх дружніх уз двох народів Польщі та України, запорукою їх незалежності.

Навіть у часи найбільшого застою і комуністичного мракобісся радянські верховоди не зайшли так далеко, як сучасні будівничі "руского міра" та їхні українські яничари-блюдолизи.

Це ж яку сатанинську звироднілу душу треба мати, щоб на 22-му році незалежності України звинувачувати тих героїв, завдяки яким вони здобули державні посади та награбували казкові багатства, у страшних гріхах, до яких ті не мають жодного відношення. Як пише велика Українка Ліна Костенко:

"Це ж треба мати сатанинський намір
Чаїть в собі невиліковний сказ,
Щоб тяжко так знущатися над нами,
Та ще й в усьому звинувачувати нас".

Істинно пророчі слова. Бо ворог так чинив колись. Так само чинить і зараз. Стає не по собі від того, що кілька десятків зайд і моральних покручів із партії регіонів і комуністів так яро кинулись виконувати вказівку Росії, щоб на догоду їй уже вкотре кинути тінь на ОУН-УПА – справжніх борців за незалежність України, звинувативши їх в геноциді поляків на Волині у 1943 році, посіяти сум'яття і недовіру до України серед європейської спільноти…

Ті українські яничари, які поставили свої підписи під зверненням до польського Сейму з проханням "визнати Волинську різанину геноцидом польського населення і засудити злочинні діяння українських націоналістів" ніколи не будуть прощені українським народом, бо вони вчинили найбільший гріх – поглумились над пам'яттю минулих поколінь, посіяли зерно зневіри в народі до свого минулого на догоду імперській Росії і готові танцювати сатанинський танок на скрижалях нашої героїчної минувшини.

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА різко засуджує звернення українських яничарів до польського Сейму і вірить, що та дорога взаємопрощення і мирного співіснування, на яку ступили українці і поляки, є єдино правильною і неминучою, бо християнське "прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим" є істиною, найвищим проявом гуманізму і людяності. І нехай допоможе нам у цьому Бог."

Рішучу позицію задекларувала Спілка офіцерів України, яка вважає, що манкурти місцевого "розливу", "купка політиків-українофобів – 119 депутатів від Партії регіонів, 23 депутати – від Компартії і 6 позафракційних" завдали удар по взаєморозумінню українського і польського народів, і підтримує позицію першого Президента України Леоніда Кравчука, який оцінив "маніфест 148-ми" як антисуспільний, антинаціональний крок, який можна прирівняти до зради національних інтересів України. "Ці 148 депутатів розтоптали нашу історію", – сказав Л.Кравчук.

У заяві нагадуються слова президента Польщі Леха Качинського: "Ми не зможемо змінити минулого, але можемо зробити так, щоб воно не визначало нашого майбутнього".

"Всеукраїнське громадське об'єднання "Спілка офіцерів України" засуджує будь-які антиукраїнські потуги, звідки б вони не йшли, – зазначено в Заяві, – і закликає Генерального прокурора України та Голову Служби безпеки України провести відповідно до чинного законодавства розслідування цієї антиукраїнської події в Україні і дати відповідну правову оцінку діям 148 депутатів Верховної Ради України. Історія не знає випадків, коли б депутати, які отримали мандат від народу, намагались дискредитувати свою націю і свою державу. Вимагаємо, щоб 148 українофобів, які намагалися дискредитувати свою націю і державу, склали свої мандати, бо вони не гідні представляти Україну. Належну відповідальність мають понести і партії, до яких належать ці депутати."

НА ЧЕСТЬ 69-ОЇ РІЧНИЦІ УГВР

ДОЩ УРОЧИСТОСТЯМ НЕ ЗАШКОДИВ

Сприня – це феномен політичної боротьби українського народу проти окупантів. 69 літ тому з метою розширення суспільно-політичної бази для збройної боротьби українського підпілля проти німецьких та більшовицьких агресорів тут, у карпатському селі Сприні, була створена Українська Головна Визвольна Рада.

Установчі збори УГВР (11–15 липня 1944 р.) відбувалися в умовах ворожого оточення, тому охоронялися відділами УПА. УГВР була покликана стати органом політичного керівництва – Верховним органом українського народу. Збори ухвалили тимчасовий устрій, платформу та універсал до українського народу. УГВР ухвалила демократичні засади державно-політичного життя і соціально-економічну програму найближчого майбутнього України. Установчі збори, які провадив Ростислав Волошин, обрали президію УГВР на чолі з киянином Кирилом Осьмаком. Віце-президентами стали Василь Мудрий, Іван Вовчук, о. Іван Гриньох. До складу президії увійшли Зенон Пеленський, Мирослав Прокоп, Дарія Ребет. Секретарями стали: з військових справ– головний командир УПА Роман Шухевич, закордонних справ – Микола Лебедь, внутрішніх справ – Ростислав Волошин. Бюро інформації очолив Йосип Позичанюк, а Генеральним суддею став Ярослав Біленький.

Урочистості перед'ювілейного року відбувалися за несприятливих погодних умов. Та це не перешкодило їх пафосу. Незмінним гостем святкувань була й є дочка Президента УГВР Наталя Осьмак. Цьогоріч присутніми були також правнуки Р.Волошина. А на запрошення народного депутата Я.Дубневича на святі гостювали студенти з Донецька.

Захід розпочався урочистим походом, покладанням квітів та поминальною панахидою. Після богослужіння розпочався мітинг-концерт за участю громадськості, влади, депутатів різних рівнів. Значне місце у програмі було відведене літературно-драматичній композиції за поемою Дмитра Павличка "Кирило Осьмак" у виконанні акторів-аматорів із села Ралівка Самбірського району Львівщини. Новаки пластового юнацтва склали урочисту присягу. Як завжди ветеранські хорові колектив натхненно виконували патріотичні пісні.

Від імені Головного та Львівського обласного проводів Конгресу Українських Націоналістів учасників та гостей привітав Голова ЛОО КУН Тарас Гентош, від Всеукраїнського Братства ОУН-УПА – Богдан Борович. У ролі співведучого успішно дебютував нещодавно обраний голова Самбірської МО КУН Олег Яворський.

Учасники свята охоче скористалися нагодою оглянути оновлену експозицію музею-криївки та подивилися тематичні документальні фільми.

І. ДАНИЛИХА,
голова Секретаріату ЛОО Конгресу.
Фото Андрія Роя

ДУМКИ З ПРИВОДУ

"ДВА СВІТИ – ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ"

Колись ця фраза була однією з ключових ідеологем радянської системи, в яку, крім УРСР, входили, серед інших, і прибалтійські республіки – а насправді вже тоді квазідержави. Хто бував там у ті роки, це знають.

А згадав я цей вислів тому, що через якихось двадцять із невеликим років "два світи і два способи життя" – це про нинішню Україна і прибалтійські держави, лише тепер – не по одному боці барикади.

Нас уже розділяє майже прірва у підходах до справжнього державотворення й обстоювання власного шляху і національної пам'яті. Показовими є три недавні приклади, вибрані з інформаційного моря.

Литва. За даними польських ЗМІ, литовські спецслужби підготували рапорт, в якому сказано, що "Газпром" створює загрози для енергетичної незалежності країни, незважаючи на контрзаходи литовського уряду. "Маніпулюючи цінами на енергію і переговорними пакетами, – йдеться у рапорті, – Росія намагається якомога довше утримати Литву та інші країни залежними від своїх джерел енергії. Дуже ймовірно, що найближчим часом Росія і далі вживатиме заходів для того, щоб не допустити появи альтернативних постачальників... Росія вважає енергетичну незалежність інших країн загрозою для своєї безпеки".

Латвія. Депутати латвійського парламенту ухвалили поправки до законодавства, які забороняють використовувати символіку СРСР, Латвійської РСР і нацистської Німеччини на публічних святкових, пам'ятних і розважальних заходах. Заборона торкається використання прапорів, гербів, гімнів і символіки колишніх СРСР, Латвійської РСР і нацистської Німеччини, навіть у стилізованому вигляді, а також уніформ, нацистської свастики, знаків SS, радянського серпа та молота й п'ятикутної зірки.

Естонія. Міністр оборони Естонії Урмас Рейнсалу привітав учасників традиційного зльоту "Союзу борців за свободу Естонії". Він висловив подяку ветеранам цієї організації "за протистояння тоталітарним режимам, які окуповували країну, і за вірність високим ідеалам свободи". Не "загортаючи в папірчик", він назвав ці режими – Радянський Союз і націонал-соціалістична Німеччина. При цьому чітко артикулював, що з погляду міжнародного права правонаступність і тяглість естонської держави ніколи не переривалася. І не дуже зважав міністр на вже звичні хамські звинувачення російського посольства в Естонії про гітлерівські та інші формування, прославляння колишніх есесівців та місцевих колабораціоністів.

А що у нас? Жодна з таких позицій нинішній владі України (не українській владі) не під силу. Ось український приклад. Колишній директор Українського державного центру позашкільної освіти Олексій Селіванов, який є співробітником Української православної церкви Московського патріархату, керівником козацького Комітету руху росіян України, головою Київського Монархічного Центру і Головним отаманом МГО "Вірне козацтво", що відома своїми антидержавними й антиукраїнськими діями, нещодавно призначений міністром оборони України П.Лебедєвим на посаду т.в.о. директора Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міноборони.

Ну, а "звитяга" півтора сотні народних депутатів незрозуміло якої країни – звернення до депутатів Сейму Республіки Польща з проханням "підтримати рішення сенату, визнати Волинську різанину ОУН-УПА геноцидом щодо польського населення і засудити злочинні діяння українських націоналістів".

Далі, певне, буде…

Тарас МАРУСИК

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ЧИ ПОЯВИТЬСЯ ВУЛИЦЯ ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ПИЛИПЕНКА У СЕВАСТОПОЛІ?

У зверненні Президента України до українців з нагоди Дня перемоги у Великій Вітчизняній війні Віктор Янукович черговий раз закликав ветеранів війни до примирення, закликав народ України гідно вшанувати всіх тих, хто не залежно від лінії фронту боровся за визволення рідної землі. Примирення ветеранів, у першу чергу ветеранів Червоної Армії і УПА стало одним із напрямків державної політики в Україні, бо в Європі питання примирення вже давно зняте з порядку денного.

У Севастополі, здається, звернення Президента не почули, і у першу чергу, депутати Севастопольської міської ради, більшість якої складають депутати від… Партії регіонів, тобто президентської партії.

Наочним прикладом сказаного є справа з гідним вшануванням пам'яті фронтовика, учасника оборони і звільнення від німецько-фашистських загарбників Севастополя, повного кавалера і Лицаря орденів Богдана Хмельницького, Героя Радянського Союзу віце-адмірала Володимира Пилипенка і надання його імені одній з вулиць міста.

Рада ветеранів Військово-Морських Сил України вже двічі зверталася з пропозицією перейменувати вулицю, що носить безлику назву "Гражданская", на вулицю імені героя війни Володимира Пилипенка. На цій вулиці міститься лише один так званий президентський будинок, збудований за розпорядженням Президента Леоніда Кучми, і веде вона до військово-морського госпіталю ВМС України, який був створений за безпосередньої участі Героя. Поряд – школа, яка носить ім'я Героя Радянського Союзу Володимира Пилипенка.

Та двічі ветерани ВМС отримували відмову. І за життя, і після смерті ветерана міськрада відмовляла йому і у присвоєнні звання "Почесний громадянин Севастополя".

Уродженець Вінниччини Володимир Пилипенко є справжнім сучасним українським Казарським. У роки Другої світової війни захищав і визволяв Севастополь і Крим, був кілька разів тут поранений, знищив десяток кораблів і літаків ворога. Єдиний з Героїв, що проживали у Севастополі, отримав звання Героя Радянського Союзу за звільнення Севастополя, будучи старшим лейтенантом, командиром торпедного катера. Він вигравав морські битви у десятків німецьких катерів, розгромив румунський есмінець, а після війни довго розміновував морські мінні поля.

Звільнившись у запас у званні віце-адмірала, жив і працював у Севастополі, брав активну участь у громадському житті, очолював Раду ветеранів війни та Всеукраїнське об'єднання ветеранів. Після проголошення незалежності України Володимир Пилипенко першим із севастопольських адміралів-ветеранів війни активно підтримав створення ВМС України, був поряд з українськими моряками, поки 2005 року не пішов із життя. Це був справжній герой, мужній офіцер, бойовий адмірал і щирий патріот України, який не жалів свого життя в боях за Батьківщину і проливав свою кров за звільнення Севастополя, який і після його смерті платить йому невдячністю.

Так у чому криється така невдячність теперішніх депутатів до пам'яті героя-фронтовика? Чим він завинив перед депутатами міської ради?

Головні "гріхи" віце-адмірала перед севастопольською владою, про що не раз говорили в кулуарах і писали у своїй партійній пресі комуністи, два: віце-адмірал Пилипенко всіляко допомагав у створенні Військово-Морських Сил України, підтримував військових моряків у найважчі часи, коли у Севастополі було розв'язане справжнє цькування українського флоту. І ще більшим гріхом є те, що він першим з адміралів-ветеранів війни активно підтримав ідею примирення ветеранів Радянської та Української Повстанської армій, навіть з'їздив на ювілей Колківської Республіки на Волинь і публічно побратався з лідером Братства вояків УПА Михайлом Зеленчуком. Тоді проти ветерана розгорнули у міській пресі справжнє морально-психологічне цькування, на що він змушений був звернутися до суду за захистом честі і гідності. Володимира Пилипенка навіть вивели зі складу комітету організації ветеранів війни! Ось у чому, впевнений, і криється справжня причина відмови міської ради увічнити його ім'я – тут не так політичний, як ксенофобський грунт.

Однак у севастопольській державній адміністрації ці твердження заперечують, кажуть про дороговизну перейменування вулиць і кивають на брак коштів у міській скарбниці. Але правду відкрив Валерій Саратов, який, будучи головою міської державної адміністрації і одночасно лідером міської організації Партії регіонів, на пропозицію одного з депутатів міськради про вирішення питання з вулицею Пилипенка, сказав, як відрізав: "Поки я глава Севастополя, вулиці Пилипенка не буде". В цій фразі –

Володимир ПИЛИПЕНКО

справжня причина відмови: міська влада не хоче допустити самого прецеденту, щоб на честь тих, хто боровся за Україну, була названа вулиця у Севастополі.

Про прецедент, якого не можна допустити, йдеться і в офіційній відповіді ветеранам ВМС колишнього заступника голови Севастопольської міської державної адміністрації Артура Бабенка (зараз – заступник міністра оборони України), який зазначив, що реалізація "такого вартісного проекту, як перейменування вулиці, а також створення прецеденту з початку перейменування вулиць у Севастополі не має достатніх підстав і не принесе реальної користі жителям міста".

Як на мене, головне у відповіді чиновника – не допустити прецеденту, пов'язаного з ВМС України, з Україною по суті, "бо все тут має бути Росія!". Тим більше, що без всяких бюрократичних перепон та не зважаючи на брак коштів у міському бюджеті, перейменування вулиць і площ у Севастополі в часи незалежності України вже були. Так, отримала назву площа – "300-летія Російского флота", площа Революції стала називатися площею імені адмірала Лазарєва, площа Пушкіна стала площею Суворова. Подібні приклади можна ще продовжувати. Такі перейменування Артур Бабенко, схоже, сприймає як корисні севастопольським українцям і Україні в цілому.

Рада ветеранів ВМС України доручила питання перейменування вулиці на честь героя-фронтовика, учасника оборони і звільнення Севастополя Володимира Пилипенка вирішувати депутату міської ради, члену організації ветеранів ВМС полковнику у відставці Івану Єрмакову, колишньому представнику Президента України в Севастополі. Як йому вдається виконати це доручення, він недавно розказав під час презентації своєї книги "Севастополь может…". Іван Федосович відверто визнав, що його спроби завершуються нічим. Відповідь на його котрий вже депутатський запит дали з Управління архітектури і містобудування Севастопольської міської державної адміністрації, що "така вулиця вже є на Північній стороні міста, в кооперативі "Радар".

Справді 2005 року, після смерті Володимира Пилипенка, неначе для насмішки над його геройськими подвигами і життям, його іменем назвали стежину між дачами дачного кооперативу – ось справжнє, а не декларативне вшанування пам'яті ветерана війни у Севастополі, ветерана, який не був членом компартії чи сьогоднішньої партії влади. А тим часом центральні вулиці Севастополя прикрашають імена більшовицьких катів, творців його трагедій і "Варфоломіївських ночей": Леніна, Гавена, Мокроусова, Ніни Островської, Пожарова та інших убивць севастопольців .

А може, Володимира Пилипенко не поважали у Севастополі? Пригадую відзначення громадськістю його 80-річного ювілею, для чого був створений спеціальний громадський комітет. Величезний зал Українського культурно-інформаційного центру не міг прийняти всіх охочих поздоровити ювіляра, прибули 16 народних депутатів України. Було багато подарунків і щирих слів. І, звичайно, міська влада, вже не могла ігнорувати героя-ветерана. Прибули ветерани війни, які там же вибачились перед Героєм і продовжили стару дружбу.

– Мене так не шанували в радянські часи, – сказав мені розчулений Володимир Степанович, коли я після ювілейного вечора відвозив його з дружиною до домівки.

Авторитет серед севастопольців у Володимира Пилипенка був беззаперечний, не дивлячись на постійні шельмування його імені з боку комуністів і проросійських організацій.

10 липня на засіданні президії Севастопольської міської ради голова міської ради Юрій Дойніков повідомив, що на наступній сесії міської ради отримають назви 141 вулиця міста у Балаклавському, Гагарінському і Нахімовському районах міста. Він наголосив, що особливо враховувалися пропозиції ветеранів, щоби в назвах вулиць відобразити події Великої Вітчизняної війни та історичний аспект місць. У представленому переліку вулиці імені Володимира Пилипенка немає, як немає врахування пропозиції ветеранів ВМС України!

Що тут можна сказати? Лише те, що Юрій Дойніков "гідно" продовжує лінію свого колишнього шефа Валерія Саратова. А якщо ще у нинішнього голови міської державної адміністрації Володимира Яцуби немає розходжень у політичній позиції з яскравим україноненависником Дмитрієм Бєліковим, який, як заступник голови СМДА, зараз забезпечує гуманітарну політику в місті (sic!), то можна зробити висновок, що практичні дії севастопольської організації Партії регіонів не сприяють, а навпаки – бойкотують зусилля Президента України, спрямовані на європейську інтеграцію, де нам без примирення ветеранів робити нічого.

Тож виникає закономірне питання: чи появиться у Севастополі вулиця імені Героя Радянського Союзу віце-адмірала Володимира Пилипенка, чи довго ще буде Севастопольська міська рада боротися з політикою Президента України? І чи знає про це Президент України?

Мирослав МАМЧАК,
капітан 1 рангу у відставці

ГАНЬБА УКРАЇНИ

Нардепи, які підписали звернення до Сейму

Партія регіонів
Антон Яценко
Володимир Бідьовка
Владислав Лук'янов
Артем Щербань
Микола Дмитрук
Вадим Колесніченко
Нестор Шуфрич
Юрій Самойленко
Анатолій Гончаров
Інна Богословська
Яків Безбах
Василь Поляков
Артем Семенюк
Сергій Дунаєв
Геннадій Федоряк
Андрій Пінчук
Володимир Кацуба
Ігор Молоток
Михайло Чечетов
Анатолій Кінах
Сергій Брайко
Володимир Сальдо
Володимир Мисик
Сергій Буряк
Юрій Боярський
Олександр Єгоров
Олександр Єдін
Микола Жук
Михайло Ланьо
Іван Бушко
Олег Царьов
Василь Ковач
Олег Парасків
Микола Сорока
Світлана Фабрикант
Борис Дейч
Олександр Стоян
Валентина Лютікова
Вячеслав Богуслаєв
Нвєр Мхітарян
Володимир Малишев
Валентин Ландик
Сергій Матвієнков
Володимир Бойко
Олена Бондаренко
Григорій Груба
Віталій Барвіненко
Володимир Олійник
Костянтин Павлов
Дмитро Шпенов
Микола Джига
Олег Шаблатович
Олександр Волков
Ігор Циркін
Іван Ступак
Андрій Шипко
Анатолій Коржев
Антон Кіссе
Анатолій Гончаров
Володимир Продивус
Леонід Клімов
Олександр Бобков
Віктор Турманов
Артем Ільюк
Анатолій Близнюк
Юрій Гержов
Андрій Селіваров
Андрій Пономарьов
Микола Левченко
Володимир Мальцев
Олександр Пресман
Віталій Грушевський
Олександр Біловол
Олександр Кузьмук
Іштван Гайдош
Євген Балицький
Леонід Байсаров
Володимир Дудка
Віктор Остапчук
Володимир Бандуров
Анатолій Денисенко
Олександр Козуб
Геннадій Труханов
Володимир Демішкан
Валентин Ничипоренко
Олександр Табалов
Олена Нетецька
Євгеній Мураєв
Віктор Будківський
Олександр Момот
Костянтин Гузенко
Євген Карташов
Валерій Омельченко
Вілен Шатворян
Ельбрус Тедеєв
Віталій Борт
Володимир Макеєнко
Євгеній Морозенко
Олександр Васильєв
Віктор Тихонов
Сергій Горохов
Володимир Зубик
Володимир Медяник
Володимир Чуб
Володимир Струк
Олексій Кунченко
Сергій Клюєв
Володимир Наконечний
Сергій Кальцев
Юрій Воропаєв
Яків Табачнік
Володимир Дудка
Анатолій Гіршфельд
Леонід Литвинов
Григорій Калетник
Сергій Кий
Юрій Шаповалов
Юрій Поляченко

КПУ
Петро Симоненко
Антон Дорохов
Олександр Зубчевський
Олег Буховець
Сергій Баландін
Омелян Парубок
Лариса Байдюк
Руслан Скарбовійчук
Петро Цибенко
Михайло Герасимчук
Василь Самойленко
Ігор Алексєєв
Олександр Присяжнюк
Олександр Голуб
Вікторія Бабич
Євген Мармазов
Віктор Губар
Валентин Матвєєв
Сергій Гордієнко
Роман Шугало
Сергій Топалов
Ольга Борита
Володимир Кудря

Позафракційні
Лев Миримський (в\о №2, Сімферополь, партія "Союз", Крим);
Ігор Скосар (обраний від ВО "Батьківщина");
Віталій Немілостівий (від ВО "Батьківщина");
Ігор Рибаков (в/о №207, Чернігівська обл., самовисуванець);
В'ячеслав Кутовий (в/о № 95, Київська обл., балотувався від ВО "Батьківщина");
Володимир Купчак (в/о №84, Тисмениця, від ВО "Батьківщина)

ВОЛИНСЬКА ТРАГЕДІЯ

ЗА ЩО ПОЛЯКИ СПАЛИЛИ РУДКУ-КОЗИНСЬКУ?

70 років тому вбили безневинних тринадцять її жителів

Останні події у Польщі небезпідставно обурили українців. Особливо це болить тим, кому довелося випити на своєму віку гірку чашу польської ненависті під час воєнного лихоліття. Старожили й досі пам'ятають жахіття пожарищ, замордованих рідних, сусідів, знайомих. Вони з болем згадують і тих, кого цілими сім'ями вбили, закатували, спалили поляки – їхній рід закінчився у 1943 році! Село Рудка-Козинська Рожищенського району на Волині теж було спалене польськими поліцаями 9 липня 1943 року. Ще живі ті, хто пам'ятає той страшний день. Таке не забувається ніколи!

ЖИТА РЯТУВАЛИ ЛЮДЕЙ

Пройшло 70 літ від того фатального дня. Рудка знову відродилася на попелищі. І тепер це велике, гарне село, де проживають працьовиті й заможні люди. Ні поляки, ні совєти не зуміли викорінити у них почуття власної гідності й патріотизму. Чи не за це вони й поплатилися у сонячний день 43-го року? Тут досі одну з вулиць так і називають – "Спалена". А ще пригадують Густу колонію, Вітрякову, Михайлівку – тут тепер, на колишньому згарищі, колосяться хлібні ниви, які так щемно нагадують про трагедію цього волинського села. А колись тут жили не лише українці, а й поляки, чехи, німці.

Дуже добре той день пам'ятає 85-річний Володимир Стащук, який зараз проживає у сусідньому Козині. Він розповідає про все, щораз витираючи очі хустинкою і ковтаючи важкий клубок, що підкочується до горла. Змовкає і знову продовжує:

– Пам'ятаю те все, ой, пам'ятаю. Ми жили на Густій колонії. Як завжди, корови пас і якраз гнав додому вже. Враз почув вистріли – і одразу загорівся вітряк. Побачив, що з Переспи їде багато подвод. На пасовиську діти ще пасли корови, і з ними Андрія "Німого" хлопець. Андрій Никитюк розказував, що хлопець став тікати. Його зловили, колючим дротом зав'язали руки, прив'язали до воза і тягли аж до Кулюка в кінець села. А там застрелили й покинули на вулиці.

Пригнав я корови додому, а мати у клуні на верстаті тче. Кажу їй: "Мамо, тікаймо, вітряк горить, і будуть, мабуть, палити Рудку". Те все кинули, а куди тікати? То тільки благодать, що були жита. Вибігли на поле, то вже поляки з пляца, де школа була, стріляли по нас. Ми в долину – і в жито. А вони їдуть, стріляють і все палять…

Як приїхали в Рудку, найперше до Костюка пішли. У нього зять – Степан Кулюк, тілько побрався з Надьою. Той Степан був в українській міліції. Поляки мали на нього зуб. Приїхали, а Костючиха хліб якраз місила. Вони до неї: "Де дзєті?" Вона показала в бік сінокосу, руки в тісті, так її на порозі й застрелили…

Андрій Зіньків того дня тащив (загрібав. – **Авт.**) сіно і попросив сусідів допомогти. Там усі молоді були. Андрій як побачив поляків – і в ліс. А ті хлопці й дівчата не розкумекали чи не побачили, мо', далі були, і їх п'ятьох там, на сіні, поклали… Побили усіх.

Поляки тоді пішли до священика Сатаневича, а він у той момент був на Копачівці. У хаті поляки застали їдну дівчину Мілю. Все поперекидали в хаті, а потім вдарили її прикладом по голові, але не вбили. Поїхали понад руденським полем і виїхали в Козині на сош. Андрія Никитюка взяли гнати худобу. Догнали до переєзда, як на Переспу. Він перейшов через путь, а поляки зосталися з цього боку – шлагбаум закрили, бо поїзд ішов. Андрій подивився: нема поляків – і хода в лісок. Як вони побачили, що нема Андрія, – дві подводи вертаються і їдуть назад. На Густій колонії зосталося ще чотири хати не спалені. Люди подоїли корови і чують знов: "пах-пах". "Їдуть! Втикаймо!" – кричать кругом. Знов в жито. Якби не те жито – пропали б. "Просвіту" запалили, Семенову хату запалили, нашу хату запалили. Доїхали до Вітішки, а вона дітей заховала у збоже, а сама вернулася до хліва, щоб свиню поросну випустити. І її вагітну застрелили там, у хліві, і свиню тоже…

Марко Михалевський, його Ярина і син Альошка побігли в жито. Та Марко чогось рішив вернутися у схрон – був у дворі під соломою. Ярина просила тікати, а він – за хлопця і таки вернувся. Хату їхню запалили, все почало горіти, і вони подушилися в тому схроні. На другий день Ярина кричить криком: Марко з Альошкою обняті в схроні лежать – їх забрали, завезли на могилки і похоронили. А в Яцюка Максима виправляли шкури, він якби за майстра головного був, а хлопці йому помагали. Вони, як приїхали, вітряка запалили, Максима забрали і Андрія Никитюка. То Андрій утік, а де Максим подівся – по цей день ніхто не знає. Ганя Ващук тікала, а поляк узяв вінтовку, прицілився і стрілив з краю колонії, майбуть, більш із кілометр було, і вона впала. Попав їй у голову...

Отака була трагедія в Рудці. Там лютували і поляки, і мадяри теж. Чого Густу колонію і Рудку палили? Може, того, що туди приїжджали чужі люди і навіть, кажуть, Шухевич був. З Рудки пішло багато хлопців у повстанці. Палили там, де жили найбагатші хазяї. Поляки винують українців. За що? Вони тут, на наших землях, були осадниками. Як прийшли у 1922 році, то понасаджували своїх…

"МІЛЯ ТРИМАЛА КИШКИ В РУКАХ І ПРОСИЛА ПИТИ…"

Пройшло багато років, але по цей день ніхто не відає, чому Рудці-Козинській доля послала такий важкий хрест, чому поляки спалили це село і забрали життя у тринадцяти його жителів. Тутешні люди, які добре знають кожну стежину, кожне поле, зі слів своїх батьків і ще живих очевидців розповідають, що того дня поляки прибули не менше, як на 20-ти підводах. Їхали з боку Переспи й Козина. Доїхавши до церкви, пішли облавою на Рудку, а точніше, як тоді називали, на Михайлівку й Густу вулицю (тут будинків було багато). Стріляли тих, хто не встиг сховатися у високих житах, і палили господарства заможних українців. А худобу і ремамент забирали. Хоча деякі хати залишили. Вже пізніше, коли повернулися в село через декілька годин знову, спалили все до решти. Всього 64 господарства – 200 будівель!

Якою жорстокістю були переповнені душі польських поліцаїв і мадярських живодерів, коли вони пускали кулю в безневинну жінку, тітку Костючиху! Вона навіть не встигла обмити руки від тіста – життя обірвалося в мить, коли розчиняла хліб…

З двору Костючихи поляки пішли до Зінківського сінокосу, що був неподалік. Тут, як кажуть місцеві, тащити сіно зібралася одна молодь.

– Андрій Зіньків прийшов до мого діда теж просити когось помогти сіно тащити, – розповідає зі слів свого тата сільський голова Микола Яцюк. – Тато хотів іти допомагати, знаючи, що там будуть хлопці й дівчата. Йому було 16 років, тож, мабуть, цікаво було, весело. Але пішов дядько Микола, його брат, старший від батька на два роки…

18-річний Микола пішов у смерть… Бо вже в обідню пору сюди, на болото, прийшли поляки і всіх на тому сіні й скосили. І, напевно, розривними кулями. Ось як про це, ридма ридаючи, розповідає 80-річний Андрій Семенюк:

– На парині, що від Козина, пас того дня з дітьми корови. Десь близько першої години, точно не скажу, бо тоді за сонцем дивилися який час, з Козина дорогою біля липи (ця липа, як жива пам'ять, і досі стоїть одна-однісінька посеред поля, неподалік дороги. – **Авт.**) їдуть підводи.

Доїхали до церкви і стали. Погнав корови додому, біля Костюківського двора, за метрів 150–200, бачу, жінка Федора щось показує їм руками. Дивлюсь, один стає на коліно, прицілюється, бах – і вона впала. Уже коли пригнав корови в двір, від Зінківського сінокосу біжать два хлопці-поляки і Юлік Шкрабан кричить: "Вбиви! Вбиви!" А тут приходить Максим і каже: "Ганько, дай води, бо Міля дуже хоче пити". Бере глечик і йде на болото. Прибігаю і я туди, а там лежать Андрій, Микола, Василь і Надя донизу головою, і біля них – черепи розкраяні, як мисочки, а рядом – грудочки мозку. А Мілка горілиць лежить і тримає кишки, що теліпаються в руках. І все просить пити… Її ще живу застав. Правда, мене звідти відігнали, щоб не дивився. Я того не забуду ніколи. І тепер поляки ще кажуть, що ми вбивали їх. Сохрани Господь, не було такого, щоб українці провокували і почали першими палити поляків. Уже після того пожару поляки, котрі жили в Рудці, їздили на ніч у Кременець, бо боялися ночувати, аж поки не виїхали звідси зовсім.

"МЕНІ СНИЛОСЯ, ЩО ПОЛЯКИ МЕНЕ ЗАБ'ЮТЬ"

На сінокосі було вбито п'ятеро руденських хлопців і дівчат, які тільки починали жити. 16–18-річна юність загинула нізащо – не встигли втекти ні в ліс, ні в жито. Їхня доля, як і багатьох інших українців, як недоспівана журлива пісня… Повірити у те, що тебе просто так, ні за що можуть убити, напевно, було важко. Чи не тому Федір Фенюк і не збирався нікуди тікати й ховатися? Його синові Івану, якому уже 76 років, і тепер важко розказувати про батька.

– Батько збирав молоко, переганяв через сепаратор і возив сметану полякові у Рожище. У той день уже мав бути в Рожищі, та чогось усе відтягував. Як тільки мав виїжджати, ідуть поляки. Забрали батька спочатку до хати Полякова. Маруся маленька – в мами на руках, я біля неї. Прийшли туди через поле. Коли це главний їхній приїхав з Вітрякової вулиці, як казали тоді, на полущі. Ззаду лежала свиняка. Він щось поговорив і відпустив батька. Але його повели на Густу колонію, де вже горіло все. Коні до копиці поставили, а ми з мамою в жито побігли. Поляки прийшли коні забрати і давай по нас стріляти (плаче Іван Федорович. – **Авт.**). Мені сорочку прострелили.

Довго сиділи в житі, доки хтось погукав і сказав, що батька забили. Йому в потилицю вистрілили на Михайлівці у Зіньківському подвір'ї. Тільки повернув у вулицю – і… (плаче. – **Авт.**). Батько ні з ким не був зв'язаний, він навіть подумати не міг, що його вб'ють. Хоча, як відв'язував ліци на конях, матері сказав: "Мені снилося, що поляки мене заб'ють". Хату нашу теж спалили. Ми шестеро зосталися з мамою. Тож мусили деякий час жити просто у рові під возом, а потім – у землянці. То була чорна біда…

Кажуть, що Федір Фенюк був гоноровий хазяїн, може, що й сказав полякам. Його брата раніше забили совєти в тюрмі. За що? За те, що був свідомим українцем, що не приховував почуття власної гідності. Бачте, всім можна любити свою землю, тільки не нам, українцям, бо враз і поляки, і росіяни, і жиди звідусіль скавчать, що ми націоналісти. Тепер договорилися, що вже називають справжніх українців фашистами. Хоча здавна п'явками присосалися на тілі України і витягували з неї усі соки, проте ще й дотепер здіймають гвалт, що наші хлопці, які мріяли про свою державу, – душогуби. Та, як сказала Ліна Костенко, "доля не усміхається рабам, доля усміхається людям", а тому українці не могли вічно прислуговувати, а боролися за свою державу. І за це їх по цей день таврують ті, кому держава далася безкровно: полякам – після Першої світової війни, євреям – після Другої.

Слухати образи у свій бік тим, у кого частина життя – це муки, дуже важко. 88-річна Ольга Стащук, можливо, не все пам'ятає, що було місяць тому, проте того лихоліття не забула:

– Ми все тікали в збожа. А коли спалили хату, зимували в землянці. Таке добро було від поляків. А прийшла та наволоч, я на них тілько так кажу (про совєтів. – **Авт.**), теж добра зазнали. Українців називають фашистами, то брехня. Українці воювали тільки за Україну. Ще якби я йшла в бой, то пішла би битися. Тепер і українці скацапилися…

Ользі Василівні болить, що розвелося в Україні багато підгавкувачів, які і до Варшави лащаться, і перед Москвою прогинаються, звинувачуючи УПА у Волинській трагедії. Історію уже не зміниш. Але люди мають знати усю правду, і не таку, якою її подають наші сусіди. Жертвами Другої світової війни і Волинської трагедії були не лише поляки – тисячі українців безневинно винищені на своїй землі! Вічная пам'ять усім їм! Вічна пам'ять і безневинно убієнним жителям Рудки-Козинської: Миколі Яцюку, Надії Жовнірук,Ємілії Соломонюк, Василю Соломонюку, Андрію Стащуку, Марку й Олексію Михалевським, Федорі Занько, Ярині Жовнірук, Ганні Ващук, Федору Фенюку, Марії Бутримець, Максиму Яцюку…

На цьому місці під час складання сіна поляки вбили п'ятьох хлопців і дівчат. Фото Миколи Комаровського

Ольга ЖАРЧИНСЬКА,
Волинська область
"Вісник"+К, ч.27, 4 липня 2013 р.

РЕЦЕНЗІЯ

ЖИТИ ЗА ПРАВДОЮ

Про нову книгу архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря "Пильнувати світильник", видавництво "Святогорець"

До останньої книги владики Ігоря "Пильнуй світильник" увійшли його послання, статті і доповіді за останні десять років. Концептуальний стиль книги я би визначила як духовно-пастирську аналітику. Українська дійсність у текстах висвітлюються на тлі Євангелія. Під промені Святого Письма потрапляє сучасне суспільне життя зі всіма його хворобами, їхніми причинами і джерелом. Водночас різнобічна пастирська діагностика світських проблем – політичних, соціальних, культурних сполучається із універсальними рекомендаціями лікування і зцілення нашого спільного суспільно-політичного організму. Вони полягають передусім у загальній переорієнтації до руху самопізнання, відкриття свого покликання у вимірі вічних цінностей, наслідування Христа і руху до Царства Небесного, репрезентованого в історії Христовою Церквою.

Важливо підкреслити, що за своїми характеристиками втілена у книзі методологія відповідає і навіть випереджає найновіші тенденції сучасної світової аналітики. Відповідає тому, що кожна тема розкривається не з одної чи декількох, а з багатьох перспектив, які взаємодіють і перехрещуються.

І дійсно, розглядати будь-який аспект, той же церковний, ізольовано від інших життєвих планів було б вже у постпостмодерністичну епоху анахронізмом. Випередження ж стилю, пропонованого владикою, полягає у тому, що він повертає в інтелектуальний дискурс духовно-ціннісний християнський центризм із притаманною йому гармонією, яка не тільки збагачує духовно, а й врівноважує, стабілізує рецепцію читача. Навіть сама структура книги ритмом церковного річного циклу – книга починається постовими і святковими, різдвяними і великодніми посланнями – здається, долає аритмію і фрагментарність нашого секуляризованого світосприйняття і мислення. Цілком відмінні за жанром пастирські послання, заяви-реакції на резонансні події загальноукраїнського і регіонального рівня, статті на церковно-суспільні теми і наукові доповіді про добу бароко й середньовіччя в цілому формують архетип і модальність духовно-християнської національної ідентичності, підґрунтям якої є православна традиція Київської Церкви.

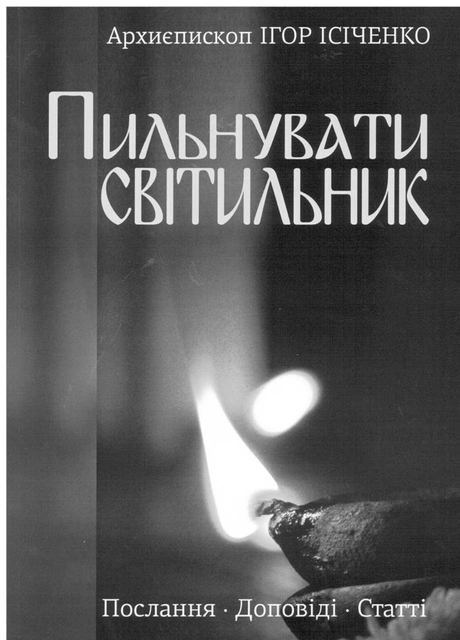
В чому ж полягає прогностична логіка творів Владики?

На початку 2005 року він пише про те, якими небезпеками чреваті порушення обіцянок обраними більшістю народу державними діячами, наприклад, "Банду геть" чи "Бандитам тюрми", а також відсутність вчасної реакції на ці порушення з боку широких кіл громадськості. Йдеться не про однобічну, а саме про взаємну відповідальність державних і суспільних чинників за збій і подальшу ціннісну та моральну деградацію, що виникли на місці райдужних громадських сподівань часів Помаранчевої революції. У 2006 році, коли в Харкові російські шовіністи і комуністи викрадають і оскверняють освячений пам'ятний знак УПА, згодом зухвало, посеред білого дня, розбивають закріплену на стіні райвідділу міліції (колишньої пересильної тюрми) меморіальну дошку кардиналові Йосифу Сліпому, а в Лозовій псують встановлений у пам'ять героїв Визвольних змагань Хрест, і ці ганебні явища відбуваються фактично за потурання влади і млявої реакції з боку нечисленних патріотичних кіл, Владика Ігор прогнозує невтішні наслідки цих фактів, вчасно справедливо не оцінених ані на державному, ані на суспільному рівні. Це як із гангреною чи метастазами, які можуть розвинутися, якщо вчасно не обробити поріз на руці чи синці від падіння. І на жаль, коли не зважаємо і легковажимо порадами, настановами справжніх духовних пастирів нації, таких як владика Ігор, потрапляємо під небезпек, про які попереджалося… Здичавіння, доведення до аномального людиноненависницького стану демонструють ті, хто мав би суспільство оберігати від канібалів, садистів і злодіїв. На очах громадськості догнивають карні органи державної системи і в страшних муках гине судочинство. Ритуальне вбивство із відсіченими головами судді Трофімова і його родини – це як зворотній бік звільнених від відповідальності убивць, ґвалтівників і садистів, які мали би представляти Закон для всіх, а не касту "недоторканних" разом із своїми родичами, кумами і дружбанами.

У чому ж полягає головна причина цих страшних хвороб, що продовжують роз'їдати суспільно-національний організм Української держави? Чому більш як за двадцять років існування ми так і не навчилися захищати свою гідність, обороняти правду і бути солідарними повсякденно, а не тільки під час Майдану?..

Владика доводить, що тривка, неситуативна солідарність формується між людьми виключно у Церкві Христовій силою спільної віри і молитви. "Віри, що перевіряється справами любові і милосердя. Віри, яка дає нам силу прощення і покаяння. Віри, виявленої у посиленій молитві… Віри, здатної протистояти спокусам і звабам цього світу. Шанс перемогти зло з'являється, коли ми обираємо життя з Христом, життя в Церкві, коли розчищаємо в своїй душі місце для діяння благодаті Святого Духа і тим звільняємося від влади гріха. Перемога починається з перемоги над моральним злом вірою." У спільній церковній молитві, як зазначає владика Ігор, "ми переживаємо особливо зворушливу й потужну присутність у нашому серці слова, що єднає кожного з нас із Богом і через це єднання залучає до містичної спільності." Залучення до містичної спільності – чи це не основа нашого зв'язку із своїм родом і нацією в усі історичні часи, і чого варта наша солідарність, якщо вона не закорінена у вимірі Вічності?

З творів Владики стає очевидним, що без опертя на Церкву Христову розпорошене і непосідливе у діях українське суспільство не спроможне захистити власну державність, мову, культурні надбання. Він пише про те, що нинішнього русифікаторського наступу не було б, якби з перших років Незалежності національ-демократи і патріотична громадськість пильнували цей процес, починаючи з вимог до самих себе. "Прикладом є розплата за потурання прихованій русифікації, що тривала протягом 1990–2000 рр. Скасування закону з 1989 р.

"Про мови в Українській РСР" і початок офіційного запровадження російської мови як панівної в регіональному просторі стали наслідком зміни політичної кон'юнктури, але й конформізму кожного з носіїв української мови. Новий скандальний закон 2012 р. "Про засади державної мовної політики" готувався кожним, хто дивився московські телеканали та їхніх доморощених наслідувачів, слухав російський шансон, заводив електронну адресу з закінченням "ru", використовував російськомовне програмне забезпечення. Кожним, хто лінувався або боявся захищати свою гідність при зустрічі зприблудним хамом". Так, нинішній опозиції може бути пересторогою досвід національної демократії, яка перемогла імперію на початку 90-х, але втратила суспільну довіру і має сьогодні фактично нульові рейтинги. Причиною їхнього політичного програшу Владика вважає те, що їм так і не вдалося стати справжньою духовною альтернативою радянщині, християнські цінності, що втілюють силу добра, не посіли пріоритетного місця в їхньому повсякденні.

Ми часто говоримо, що нинішня байдужість соціуму до необхідності змін обумовлена розчаруваннями і загальною недовірою політикам. Як правило, на виборах ні з кого вибирати. Владика Ігор пояснює це глобальним знеосібненням суспільства, наслідком утвореної після розпаду СРСР гримучої суміші ліберального і посткомуністичного, пітоталітарного способів життя. Знеосібнення виникає через втечу людей від реальності у світ міфів. І це стосується не тільки нав'язаних нам міфів Вітчизняної війни, Руского міра чи Митного союзу. Абсолютизація героїчного минулого, козаччини або технічного прогресу, інформаційних змін, комп'ютерних технологій чи здорового трибу життя без ГМО, партійних, музичних, літературних кумирів – все це як би не виглядало креативно, призводить врешті до стандартизації, зашореності і обмеження творчих можливостей людства, його тотальної деперсоналізації.

Тож політичним, історичним, культурним і всяким іншим міфам, яких насправді безліч, і ними живе більшість українського суспільства, владика Ігор протиставляє справжню Реальність. Він пише: "Насправді реальність завжди багатша й розмаїтіша за будь-який міф. Адже міф творимо ми самі, люди, реальність же зобов'язана своєю появою незмірно винахідливішому, ніж ми з вами, Творцеві й рухається через історію, сполучаючи з волею Провидіння мільярди чинників, пов'язаних зі здійсненням нами основи нашої свободи – права вибору". Справжня реальність відкривається для людини в Церкві Христовій. Бо лише Вона "несе світові досвід братньої любові і солідарності. Вона лишає нам право зберігати свою людську, етнічну окремішність, але кличе всіх до одного Небесного Глави. Соборна природа Церкви несумісна з насильством, тоталітаризмом, асиміляцією одних народів іншими. Церква промовляє до всіх націй мовою їхніх культур, шануючи різні традиції, але відкриває спільний шлях повернення до Небесного Отця. І цей урок єдності, можливо, найпотрібніший нам сьогодні, коли ми переживаємо фатальні наслідки суспільних поділів і політичних протистоянь". Церкву Владика представляє як "найбільш модерну в світі інституцію, бо не може бути втиснена в конкретні хронологічні межі і свідчить про непідвладність часові євангельських цінностей". Гідною відповіддю християнина на виклик новітніх інформаційних технологій, вважає Владика, "буде не втеча від них, а свідома й активна присутність у Мережі, відчуття себе господарем, здатним творити інформацію, не механічно споживати її, здатним самостійно оперувати інформаційними потоками, розрізняти їх, визначати рівень коректности інформації. "Втім, із пошуком сучасної мови здійснення євангельської місії в Україні невіддільною, за владикою Ігорем, є перспектива віднайдення київської церковної ідентичності. "Київська духовна спадщина, втілена в обрядовій традиції, сакральному мистецтві, досвіді подвижників віри, – зазначає він, – універсальна цінність, яка природно творить єдине середовище для всіх, хто ідентифікує себе як українець східного обряду."

Втім, Владика не обходить і таких критичних проблем, як неврегульованість обрядового життя православних громад в Україні. Практика вживання української мови богослужіння сполучається із копіюванням московської синодальної традиції, сакральної колористики, звичаїв, які абсолютно чужі для українського церковного соборно правного устрою.

Він пише також про нову хвилю секуляризації, обумовлену участю церковних ієрархів у політичних інтригах, корупційних зв'язках тощо. І одну із найнебезпечніших тенденцій сьогодення вбачає у гіпертрофовано активній критиці Церкви у ЗМІ. Коли негідні вчинки окремих церковних осіб представляються як негативна характеристика Церкви в цілому. На тлі цих контраверсійних процесів Владика наголошує на особливій місії Харківсько-Полтавської єпархії, яка "полягає в тому, щоб зберегти від профанування досвід українського, могилянського православ'я, втілений у традиції Церкви митрополитів Полікарпа Сікорського й Феофіла Булдовського, патріархів Мстислава й Димитрія, УПЦ в США й УПЦ в Канаді. А це означає – трепетно плекати в своєму щоденному житті досвід Української Церкви, діяльно відповідаючи на актуальні виклики сьогодення."

Із збереженням традицій Київської церкви пов'язані питання національно – культурної ідентичності "хто ми є?", висвітлені владикою у наукових доповідях і статтях на теми української культури середньовіччя, бароккo, про діячів цих і пізніших епох, тих, про кого можна з певністю сказати, що у своєму житті вони взірцево пильнували світильник Христової віри і Церкви. І власне прикладом, як пильнувати світильник, є й саме життя Владики, як етичний критерій аналітики в текстах його нової книги.

Ольга РІЗНИЧЕНКО

З НАГОДИ 20-Ї РІЧНИЦІ ХІРОТОНІЇ

12 липня, у день святих Петра і Павла у Свято-Дмитрівській церкві м.Харкова відбулося святкування двадцятої річниці єпископської хіротонії владики Харківського і Полтавського Ігоря. Урочисту Божественну Літургію відслужили разом з архієпископом священики Української Автокефальної Православної Церкви, які з'їхались з різних теренів Сходу і Заходу України. У Богослуженні брав участь також єпископ Харківсько-Запорізької дієцезії Української Католицької Церкви Мар'ян Бучек. Молилися разом із православними вірянами УАПЦ Харкова і сестри Католицького монастиря Кармеліток Босих. В них владика Ігор читає богословські лекції, з історії Церкви тощо. По закінченні Літургії привітання від галицьких митрополитів Андрія і Макарія виголосив митрофорний протоієрей о.Василь Саган.

Далі у приміщенні Харківського Крайового Православного Братства апостола Андрія Первозванного відбулася презентація нової книги владики Ігоря "Пильнувати світильник". Із відгуками на книгу виступили настоятель Свято-Пантелеймонівського храму м.Миколаєва Іван Лещик, золочевський декан УАПЦ, директор видавництва "Святогорець" о.Василь Саган, титар Свято-Дмитрівської парафії Ольга Різниченко. Потому на урочистому прийнятті у трапезній церкви були виголошені інші привітання, від політичних партій і громадських організацій, і першим з них – від голови Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня. Наприкінці урочистостей парафіяни храму, художники Галя і Ярослав Соболі представили підготовлений до 20 річниці єпископства владики Ігоря новий сайт єпархії.

НА ЗДОБУТТЯ ШЕВЧЕНКІВСЬКОЇ ПРЕМІЇ

ФІЛОСОФІЯ СКЛА

Якось одна стара гуцулка сказала мені:

– Ґадаєте, то так легко на світі жити? Ой, не проста то справа. Хоч усі живут, але не в каждого добре виходит. То, знаєте, як пісню складати. Їден лишень замугикає собі шось під носом – усі гори співают, а як вмре – світ ридає. А инший викрикає аж луну будит, а за ним навіть вітер не свище. Вмре – гей би й не жив.

Склярка Євгенія Шимоняк-Косаковська належить до тих, з ким не лише гори співають – увесь світ радіє. Варто лише один раз побачити її роботи, щоб запам'ятати навіки. Майстри не випадково вважають скло дуже вдячним матеріалом – прозоре, надзвичайно пластичне, воно легко набуває будь-якої форми і вміє тримати її. Однак тільки Євгенії Косаковській – чи не єдиній у цілому світі – вдалося зробити скло матеріалом та інструментом водночас.

– Скло – цікава і надзвичайно багата внутрішньо субстанція, – розповідає мисткиня. – На відміну від дерева, кераміки, каменя, текстилю воно може бути одночасно твердим, м'яким, рідким і повітряним. Тобто не тільки передавати ці стани, а насправді бути таким. Воно не терпить фальші, надуманості, штампів, навіть поганого настрою. Як тільки майстер опускається до того, воно видає його з головою. Тому мене завжди більше цікавило те, що є в середині, душа скла. В пошуках цієї душі народилися винаходи, які спеціалісти сухо назвуть живописом усередині і на площині об'єму гутних скловиробів.

Біографія Євгенії Іванівни вміщається в кількох коротких рядках: навчання у Львівському державному інституті декоративно-прикладного мистецтва і праця на Львівській експериментальній керамікоскульптурній фабриці; участь у художніх виставках – вітчизняних і міжнародних, персональні виставки в Канаді, Польщі, Голландії, Німеччині, США; участь у Міжнародному конкурсі на нове скло в Корнінгу, де в Музеї Світового Скла представляли своє мистецтво художники з 48-ми країн світу. Нарешті, 2002 року вона стає повноправним членом Міжнародної спілки художників-склярів.

Світова преса захоплено складала похвали посланниці далекої і маловідомої України. Мистецтвознавці й просто шанувальники низько схиляли голови перед її талантом. І тільки Бог та ще рідні і друзі знали, яким тернистим був цей шлях на Олімп, як боляче кривавила ноги об гостре каміння недовіри та зрад, як невимовно боляче було терпіти все це на Батьківщині, в рідній Україні, заради якої жила, заради якої готова була і вмерти… Звання Заслуженого художника України Євгенії Косаковській присуджено лише недавно.

Але повернемося до мистецтва. Євгенія Іванівна, десятиліттями вивчаючи душу скла, дійшла до висновку, що воно є таким самодостатнім, що не потребує додаткових виражальних засобів. Картини, написані склом по склі, – така суть винаходів художниці. До неї це вважалося неможливим. Адже з формою і змістом працювати треба одночасно при температурі +1450 градусів за Цельсієм.

– Мабуть, я не змогла би осягти й досягти того, якби не працювала свого часу майстром-склодувом, – признається Є.Косаковська.

До слова, першим майстром-склодувом серед жінок.

Роботи Євгенії Косаковської мимоволі ваблять око, передусім, неймовірністю побаченого. Ось перед нами прозорі й ніжні акварелі. Поряд – соковитий, виписаний сміливими широкими мазками пейзаж.

– Олія? Темпера? – вгадують відвідувачі виставки. – Ну, ось тут, зрозуміло, смальта, мозаїка.

Художниця завжди з інтересом прислухається до таких суперечок. Інколи ще сперечаються, яким способом їй вдалося намалювати щось усередині вази (пригадуєте: розпис усередині і на поверхні об'єму?). В цьому й полягає таємниця майстерності. Досягнувши її вершин, Євгенія Іванівна вже може зайнятися філософськими роздумами, що, зрештою, могло б становити тему окремого дослідження. Мені ж хочеться зупинитися на Шевченкіані Є. Косаковської. І не тільки тому, що гряде великий ювілей Великого Поета. А передусім тому, що Шевченко займає особливе місце в світогляді склярки.

– Шевченко увійшов в моє життя ще в дитинстві, – розповідає, – можливо, з "Садком вишневим коло хати". Увійшов, як сонечко. Дав діткнутися до якоїсь невимовної чаруючої краси, збудив якісь струни. Його вірші, здавалося, запам'ятовувалися самі. Бувало, дитиною, сиджу собі десь на моріжку або в садочку й читаю голосно:

Світає, край неба палає,
Соловейко в темнім гаї
Сонце зустрічає…

Ніби кольоровими камінчиками граюся словами, а потім дивлюся: та ж мене слухають – трави, дерева, квіти… Дивна й прекрасна мить. У підлітковому віці Шевченко озивався болем: "На панщині пшеницю жала", "Перебендя", "Сон", "Гайдамаки", – здавалося, я сама була там. Тепер сприймаю Кобзаря цілком інакше. Розумію, що суть його генія в тому, що він є сучасником багатьох поколінь, що навіть сьогодні він говорить з нами про те, що болить нас, змушує замислитись і діяти. Відкрийте "Кобзар" на будь-якій сторінці і побачите: все написано ніби вчора. Для нас.

Кожний твір з її Шевченкіани – ніби розмова художниці з Кобзарем. "Садок вишневий коло хати" і справді викликає асоціацію розквітлого саду. Сонце присіло спочити і позолотило своїм промінням небо. Благословенна мить, що живе в душі кожного, час, неначе спеціально придуманий для відпочинку і роздумів, художниця спеціально залишає картину ніби не закінченою. Решту – хату, родину, атмосферу сімейного затишку й спокою домальовує уява, бо в кожного в серці квітне свій вишневий садок. "Тополя" виконана в більш ранній манері художниці. Пейзаж роздивляємося через віконцелінзу, оскільки він виписаний усередині об'єму, і це надає якоїсь особливої таємничості образу. Ще одна робота, уже на поверхні об'єму, дає широкий простір нашій уяві – "У тій хатині край села". Стара похилена хатка, над якою великим ліхтарем завис місяць. У віконечку ледь жевріє вогник. Натомість, "Моя Україна" – торжество краси і розмаю.

– Переконана, саме такою – багатою, могутньою, прекрасною – бачив Тарас нашу землю, – каже.

Окремої уваги заслуговують скляні скульптури Євгенії Шимоняк-Косаковської. В цьому жанрі Шевченкіана представлена "Катериною". Дівчина-мати, в чорному (спаленому, втраченому) вінку постає перед нами у всій трагічності образу. Вся її постать виражає сум, розгубленість, страх перед завтрашнім днем, безвихідь, сором. Але всі ці почуття тьмяніють перед великою любов'ю матері до свого дитяти. Любов'ю всеохоплюючою і всепрощаючою. І завдяки цій любові образ Катерини межує з образом Мадонни.

Цього року твори Євгенії Шимоняк-Косаковської представлено на конкурс на присудження Державної премії імені Тараса Шевченка. Не тільки цими роботами, усією своєю творчістю, відданою Україні, вона заслуговує цієї високої нагороди.

Леся РУПНЯК

На світлині: роботи Євгенії Шимоняк-Косаковської

ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ

Президентові України, Верховному головнокомандувачу збройними силами України В.ЯНУКОВИЧУ

Шановний Вікторе Федоровичу!

Сьогодні в черговий раз постала реальна загроза національній безпеці України, яку Ви вже неодноразово своїм державницьким рішенням відвертали.

Проте втретє Кабінет Міністрів України прийняв Постанову, згідно з якою відбувається черговий дерибан власності Міністерства оборони України – передача головної будівлі Національного університету оборони України імені Івана Черняховського тепер уже до сфери управління Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ.

По-перше, ці дії є грубим правопорушенням, бо суперечать Указу Президента України від 16 червня 1995 року № 451/95 "Про Положення про національний заклад (установу) України", в якому пунктом 2 визначено: "Органам виконавчої влади не передавати закріплене за національними закладами (установами) України майно, що перебуває у державній власності, будь-яким органам, підприємствам, установам, організаціям".

По-друге, на сьогодні Національний університет оборони України імені Івана Черняховського є єдиним провідним національним вищим військовим навчальним закладом з потужним науковим і педагогічним потенціалом, який вирішує завдання щодо підготовки висококваліфікованих офіцерських кадрів для вищих ланок військового управління Збройних Сил та інших силових структур України, а також для іноземних держав.

По-третє, у зв'язку з процесом скорочення Збройних Сил України за період з 1992 року на територію та фонди Національного університету оборони України було перебазовано та розміщено Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України, Центральний науково-дослідний інститут озброєння та військової техніки Збройних Сил України, що в подальшому дало змогу створити єдиний навчально-науковий комплекс. Крім того, на території університету розташовані 19 структурних підрозділів Центрального апарату Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗСУ.

По-четверте, демонтаж і передислокація численних об'єктів та матеріальних засобів, мереж зв'язку та локальних мереж, які розташовані в приміщеннях даного корпусу, неможливі без їх руйнації, а практично – знищення.

На сьогодні в головній будівлі Національного університету оборони України розташовані 10 з 33 кафедр університету. На кожній кафедрі обладнані спеціалізовані комп'ютерні класи (для роботи з документами з обмеженим доступом інформації), створено та введено в дію за допомогою Уряду США Центр імітаційного моделювання, розгорнуто локальні мережі. Він є одним з найпотужніших в Європі та за своїми можливостями не має аналогів серед вищих навчальних закладів України. Загальна вартість обладнання та спеціального програмного забезпечення Центру імітаційного моделювання становить 13,7 млн. доларів США.

І це все пропонується знищити!?

По-п'яте, зважаючи на високі показники Національного університету оборони України у підготовці висококваліфікованих офіцерських кадрів для Збройних Сил України, Національному університету оборони України Вашим Указом від 22 лютого 2013 року № 85/2013 присвоєно ім'я Івана Черняховського.

9 травня ц.р. у присутності численних ветеранів і гостей, у тому числі і зарубіжних, було урочисто відкрито меморіальну дошку з барельєфом Івана Черняховського та зазначеного Вашого Указу.

Подальші дії КМУ виглядають як зневага до Президента України – Верховного Головнокомандуючого Збройними Силами України, ветеранів, блюзнірство і паплюження пам'яті про захисників Вітчизни – випускників цього навчального закладу, а також – ганьба на весь світ.

Цими діями поставлено під загрозу підготовку керівників вищих ланок військового управління через неможливість подальшого існування Національного університету оборони України як єдиного провідного вищого військового навчального закладу держави.

Ми вже не говоримо про безпідставне, необґрунтоване скорочення керівництвом МОН України посад науково-педагогічних працівників університету, як і в інших ВНЗ ЗС України. МОН застосовує непрофесійний підхід, що межує із саботажем стосовно системи військової освіти в Україні.

Та ситуація, що коїться зараз з ВНЗ ЗСУ, зокрема, навколо Національного університету оборони України, свідчить про відсутність державницької позиції в Уряді України.

У зв'язку із вищезазначеним, Провід Спілки офіцерів України, якому небайдужа подальша доля підготовки керівного складу для Збройних Сил та інших військових формувань України, підтримує опубліковане в газеті "Сегодня" за 9 липня ц.р. Звернення до Вас трудового колективу НУОУ та звертається до Вас, як до гаранта дотримання вимог Конституції України – Президента України, Верховного Головнокомандувача ЗС України, з вимогою в черговий раз зупинити бездумне свавілля і вжити заходи щодо відміни зазначеної постанови КМУ для збереження унікального навчального закладу – кузні військових кадрів – Національного університету оборони України, залишити університет на існуючих фондах.

Звернення прийнято рішенням Проводу СОУ 10 липня 2013 р.

Євген ЛУПАКОВ,
голова Спілки офіцерів України,
народний депутат України II скликання,
капітан I рангу

ДУМКИ З ПРИВОДУ

СПІЛЬНИЙ ФУТБОЛЬНИЙ ЧЕМПІОНАТ: назад в СРСР?

Упродовж 27 червня – 7 липня нинішнього року проходив міжнародний товариський футбольний турнір найсильніших українських та російських клубів. У турнірі взяли участь чотири команди – київське "Динамо", донецький "Шахтар", московський "Спартак" і пітерський "Зеніт". Переможцем турніру стало київське "Динамо".

Про об'єднаний турнір схвально відгукуються українські футбольні авторитети. Зокрема, колишній тренер київського "Динамо" Анатолій Дем'яненко зазначив, що такі ігри корисні для молодих гравців, тому що вони набираються досвіду і отримують додатковий шанс показати себе. Цей турнір, на думку Анатолія Дем'яненка, дав змогу підготуватися командам до нового сезону. А нападник київського "Динамо" Андрій Ярмоленко назвав ідею проведення міжнародного товариського футбольного турніру в чомусь унікальною, бо граєш товариські зустрічі на очах у своїх глядачів. Вони можуть побачити команду в підготовчий період.

Проте це лише верхня частина айсберга. Насправді ж, не виключено, що проведений щойно міжнародний товариський футбольний турнір є нічим іншим як прелюдією, чи то пак, генеральним тренуванням перед початком спільного футбольного чемпіонату України і Росії. А чи потрібен він Україні?

Ідею про необхідність і вигідність об'єднаного чемпіонату активно проштовхує в маси голова російського "Газпрому" Олексій Міллер. Його активно підтримує голова оргкомітету турніру, відомий російський тренер Валерій Газзаєв, переконуючи всіх, що футбольна громадськість України, а особливо тренери та керівники клубів, обома руками за об'єднаний чемпіонат. Воно й зрозуміло, адже не був би пан Газзаєв головою оргкомітету, якби говорив інакше.

Насправді ж українська футбольна громадськість переважно дотримується зовсім протилежної думки. Так, один із найавторитетніших українських тренерів Мирон Маркевич заявив, що якщо ідея об'єднаного чемпіонату буде втілена в життя, він припинить роботу в Україні. Президент київського "Динамо" Ігор Суркіс вважає, що об'єднаний чемпіонат з футболу України і Росії неможливий і немає сенсу про це говорити. А ось генеральний директор донецького "Шахтаря" Сергій Палкін вважає, що об'єднання найсильніших українських і російських команд в одному турнірі здатне підсилити інтерес до цієї першості з боку глядачів і рекламодавців.

Хоча Газзаєв і запевняє, що все буде на паритетних засадах, насправді ж проект чемпіонату виглядає як ініціатива лише російської сторони. За інформацією ЗМІ представники українських клубів навіть не були присутні на зустрічі засновників цього проекту, яка відбувалася в московському офісі "Газпрому". Не входять українці і до складу сформованого вже оргкомітету з проведення чемпіонату. То ж не важко здогадатися кому цей спільний українсько-російський чи то російсько-український чемпіонат з футболу потрібний. Відомо, що у чемпіонатах Радянського Союзу українські команди завжди були в числі кращих. Так, у 60-ті роки минулого століття найуспішнішим було київське "Динамо". Три роки підряд (1966, 1967, 1968) наша команда була чемпіоном СРСР. Сімдесяті роки минулого століття увійшли в історію радянського футболу як "ера Лобановського". Цей тренер київського "Динамо" за короткий період зумів створити швидку, злагоджену, мобільну, технічну команду європейського рівня. У 1975 році кияни вперше в історії радянського футболу виграли Кубок Кубків і Суперкубок, двічі перемагали клубного чемпіона Європи мюнхенську "Баварію". Саме київське "Динамо" є рекордсменом за кількість виграних золотих нагород чемпіонату СРСР – 13.

Можна стверджувати, що український футбол був і є сильнішим за російський. Але ж відомо, що не Україні діставалися ті лаври, а "єдиному" Радянському Союзу (читай – Росії). То ж не дивно, що росіяни зі щемливою ностальгією згадують ті добрі для них часи, розуміючи, що того вже не повернути. І все ж, якусь "світлу" російську голову таки навідала думка – а що як організувати російсько-український об'єднаний чемпіонат з футболу? Це, звичайно, не чемпіонат СРСР, а все ж додати собі спортивної слави руками, чи то пак ногами, футболістів українських команд можна.

Не врахували лише організатори так званого чемпіонату того, що Україна вже понад двадцять років є незалежною країною. І того, що за цей час українці сповнились патріотизмом, зокрема, й футбольним. Свідченням тому є бойкот ігор об'єднаного турніру фанатами того ж таки "Динамо".

Отже, проект об'єднаної російсько-української першості з футболу є для нас неприйнятним.

Володимир МАНЬКО,
Голова Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів

ВТРАТА

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ЯНКЕВИЧА

Схиляємо голови у скорботі. Сумом і печаллю повняться наші серця.

Смерть забрала справжнього борця за волю України. Відійшов у вічність голова Коломийської міської організації КУН, голова громадської спілки "Громадський рух Просвіти" Володимир Янкевич.

Його життя було сповнене патріотизму, невгамовної енергії, оптимізму. Він був достойним продовжувачем національно-визвольного руху і наставником молодого покоління.

Друг Володимир мав активну громадянську позицію.

Ми завжди пам'ятатимемо вірного побратима.

Хай українська земля буде йому пухом.

Провід Івано-Франківської ОО КУН,
Всеукраїнське Братства ОУН-УПА

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

КОНОТОП-2013

Сьомого липня численна делегація українських патріотичних сил, серед яких активісти Української патріотичної альтернативи та ВО "Просвіта", під керівництвом голови Спілки офіцерів України Євгена Лупакова відвідали село Шаповалівку, що під Конотопом. Саме під цим селом і сусідньою Сосніввкою в 1659 році відбулася знаменита Конотопська битва, в якій українські козаки під проводом видатного Гетьмана України Івана Виговського, при допомозі кінноти союзників – кримських татар ущент розбили добірне багатотисячне військо московських окупантів. Разом з нашою делегацією вшанували подвиг захисників Вітчизни біля пам'ятника славній перемозі української зброї, який встановлено за часів президентства Віктора Ющенка перед в'їздом у Шаповалівку, делегації партій: "За Україну" на чолі з В'ячеславом Кириленком, ВО "Свобода" та "Удар".

Згодом на мітингу біля пам'ятника Гетьману Виговському народні депутати та інші промовці наголосили в промовах на необхідності збереження й поширення пам'яті про цю славну перемогу українського війська над окупантами України серед підростаючого покоління для виховання справжнього патріотизму та готовності захищати незалежність нашої держави від спроб новітніх окупантів, які нав'язують нам так званий "рускій мир".

Відвідавши музей Конотопської битви та вшанувавши полеглих у битві захисників України біля пам'ятного хреста, наша делегація побувала в місцевій школі, де передала бібліотечку з кількох десятків книг патріотичного спрямування.

Згодом по дорозі до Києва активісти УПА та "Просвіти" відвідали відновлені за часів Ющенка Меморіальний комплекс "Батуринська фортеця" та Палац Розумовського.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Діло минуле…	Давня справа…
Враження про зустріч…	Враження від зустрічі…
Для наглядності…	Для уточнення…
Добитись успіхів…	Домогтися успіху…
Слаба надія…	Мала надія…
Столовий гарнітур…	Ґарнітур для їдальні…
Толковий спеціаліст…	Розумний фахівець...
Юдин поцілунок…	Поцілунок Юди…
Бачити власними очима…	Бачити на власні очі…
Він гарно виглядає...	Він має гарний вигляд...
Воздасться сторицею…	Відплатиться сторицею…
Дав прес-конференцію…	Провів прес-конференцію…
Добавлена вартість…	Додана вартість…
Погоджуюча комісія…	Погоджувальна комісія…
Легкий на помині…	Про вовка помовка, а вовк і тут…
На сьогоднішній день…	На сьогодні…
Не судьба…	Не судилося…
Один-на-один…	Сам на сам…
Подібним чином…	Так само…
Позаріз…	До зарізу (конче)

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит". ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9